

การศึกษาพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชน ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

เกศตรชัย และทีม* และ ดลมนรจน บากา**

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากเยาวชนจำนวน 60 คน และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยหลักตรรกเทียบเคียงแนวความคิด ทฤษฎีและงานวิจัยควบคู่บริบท โดยใช้ข้อมูลทางสถิติเชิงพรรณนาประกอบการนำเสนอ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และร้อยละ

ผลการวิจัย พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงเพราะได้รับการดูถูกเหยียดหยาม และต้องการแก้แค้น โดยใช้ไม้หน้าสามหรือท่อนไม้เป็นอาวุธ และส่งผลให้คู่กรณีได้รับบาดเจ็บ มีอาการสาหัสและต้องเข้าโรงพยาบาล ในขณะที่ผู้ก่อเหตุต้องหนีไปต่างจังหวัดหรือประเทศมาเลเซีย ผู้ที่มีพฤติกรรมรุนแรงส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัว สื่อภาพยนตร์ และเกมส์

คำสำคัญ: พฤติกรรมรุนแรง เยาวชน สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
เลขที่ 15 ถนนกาญจนาภิเษย ตำบลหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90110
Email: Lkasetchai@yahoo.com

** รองศาสตราจารย์ วิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
เลขที่ 181 หมู่ที่ 6 ถนนเจริญประดิษฐ์ ตำบลรูสะมิแล อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี 94000

A Study of Youths' Violence Behaviors in the Three Southern Border Provinces of Thailand

Kasetchai Laeheem* and Dolmanach Baka**

Abstract

This research aimed to study of youths' violence behaviors in the three southern border provinces of Thailand. This study was a qualitative research, collected the data concerned by in-depth interviewing 60 key-informants. In this study was analyzed data by using logical and comparing theoretical concept with the relevant research, and showing the descriptive statistics; frequency, mean, and percentage.

The result of research found that most of youth ever had violence behaviors because to be exposed and to have malice. The lumber or timber was their weapon. The opponent was coma condition and must be hospital, whereas they must run away to another province or Malaysia. The majority of youth who ever had violence behaviors were ever had experiences of domestic or family violence, media violence and game violence.

Keywords: *Violence Behaviors, Youth, Three Southern Border Provinces of Thailand*

* Lecturer, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University
15 Kanchana Wanit Rd., Hat Yai, Hat Yai, Songkhla 90110, THAILAND.
E-mail: Lkasetchai@yahoo.com

** Associate Professor, College of Islamic Studies, Prince of Songkla University
181 Chareon Pradith Rd., Rusamilae, Muang Pattani 94000, THAILAND.

บทนำ

อารยธรรมวัตถุนิยมและบริโภคนิยมในปัจจุบันก่อให้เกิดวิกฤติการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างมาก จนทำให้มนุษย์เกิดความเครียด มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน มีพฤติกรรมรุนแรง เกิดปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด และปัญหาอื่น ๆ ในขณะที่คนส่วนใหญ่กลับไม่สนใจกับปัญหาที่เกิดขึ้น เห็นแก่ตัว และมุ่งแต่ทำงานหาเงิน ดังที่ประเวศ วะสี (2548) กล่าวว่า การเน้นพัฒนาด้านวัตถุนิยมและบริโภคนิยมในปัจจุบันทำให้คนส่วนใหญ่มุ่งแต่จะหาวิธีการทำให้รวย โดยไม่สนใจว่าจะเป็นการทำลายสิ่งแวดล้อม ศีลธรรม ชุมชน และครอบครัว รวมทั้งการเอาตัวเปรียบคอรรับชั้น จนทำให้เกิดสังคมการแข่งขัน เกิดความขัดแย้ง และนำไปสู่ความรุนแรงในที่สุด และสำนักงานกลางโครงการวิจัยสิทธิชุมชนศึกษาภาคใต้ (2549) ศึกษาพบว่า ครอบครัวส่วนใหญ่ขาดภูมิคุ้มกันจากปัญหาสังคมต่าง ๆ เช่น ปัญหาอาชญากรรม ยาเสพติด เอดส์ การใช้ความรุนแรง การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่เหมาะสม เป็นต้น เด็กมีการซึมซับความรุนแรงต่าง ๆ จนก่อปัญหาอาชญากรรม

พฤติกรรมความรุนแรงของเยาวชนในปัจจุบันเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่นำวิกฤตกังวล จนส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต สภาพจิตใจ อารมณ์ และร่างกาย (Rigby, 1996) และเป็นปัญหาวิกฤติที่ทุกคนต้องให้ความสนใจ ดังที่ธวัชชัย เฟ็งพิณิจ (2549) กล่าวว่า ปัจจุบันสังคมไทยตกอยู่ในภาวะวิกฤติความรุนแรงทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่น รวมทั้งสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีคนตายรายวัน กลุ่มเป้าหมายที่ถูกโจมตีมากที่สุด คือ เด็กและเยาวชน ซึ่งสอดคล้องกับโสภณ สุภาพงษ์ (2548) ที่รายงานไว้ว่า เด็กในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่พ่อแม่ญาติพี่น้องเสียชีวิตในเหตุการณ์ความไม่สงบในปัจจุบันกำลังเป็นระเบิดเวลาที่ไม่ว่าจะระเบิดเมื่อใด

มีนักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชน เช่น การศึกษาที่พบว่า เยาวชนร้อยละ 43 เคยวิวาทชกต่อยและร้อยละ 9 ต้องได้รับการรักษา (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2541) เยาวชนร้อยละ 14 เคยถูกทำร้ายร่างกายด้วยอาวุธและร้อยละ 21 เคยถูกเพื่อนทำร้ายร่างกายโดยเจตนา โดยเยาวชนร้อยละ 9 ได้รับบาดเจ็บต้องเข้าโรงพยาบาล (สุวรรณ เรืองกาญจนเศรษฐ์, 2547) เยาวชนร้อยละ 41 มีประสบการณ์ชกต่อยกับผู้อื่น โดยเยาวชนร้อยละ 57 เคยพกมีด ร้อยละ 20 เคยพกพาปืนหรือปืนปากกา ร้อยละ 11 เคยพกพาดาบ และร้อยละ 6 เคยพกพากระบอกขูดมาโรงเรียน ซึ่งเด็กร้อยละ 35 บอกอีกว่าถ้าเพื่อนถูกทำร้ายมาต้องแก้แค้น (เดลินิวส์, หนังสือพิมพ์, 2548) เยาวชนส่วนใหญ่กระทำผิดคนเดียวโดยมิได้ไตร่ตรองไว้ก่อน และมีสาเหตุจากการคบเพื่อนไม่ดีร้อยละ 53 เกิดจากบันดาลโทสะร้อยละ 52 ครอบครัวขาดความอบอุ่นร้อยละ 29 การทะเลาะวิวาทร้อยละ 25 ป้องกันตัวร้อยละ 13 ถูกจ้างวานร้อยละ 11 แก่งแย่งผลประโยชน์ร้อยละ 8 และถูกกล่าวหาร้อยละ 3.1 (กัลยา มะโนนิค, 2538) เยาวชนมีการยอมรับความรุนแรงในครอบครัวค่อนข้างสูงและความรุนแรงในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับระดับการยอมรับความรุนแรง และความก้าวร้าวของเยาวชนไทย (พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ, 2539) วิจัยรุ่นที่กระทำ

ผิดกฎหมายส่วนใหญ่เป็นชาย คิดเป็นร้อยละ 94 คดีที่ผิดกฎหมายมากที่สุด คือ ลักทรัพย์ ร้อยละ 58 สาเหตุมาจากการถูกเพื่อนชักชวน รองลงมา คือ คดีทำร้ายร่างกาย เนื่องจากความโกรธ (ปัทมา ศิริเวช และคนอื่น ๆ, 2541) บทบาทของบิดามารดาที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดในคดีทำร้ายร่างกาย (ภัสราวดี สังข์เทพ, 2542) เยาวชนที่กระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์ส่วนใหญ่จะมีอายุ 17-18 ปี ซึ่งมีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางครอบครัวและการคบเพื่อน (สมาน ศรีโกศล, 2545) และเยาวชนไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีพฤติกรรมก้าวร้าวจำนวนร้อยละ 22.3 ปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 5 ตัวแปร ได้แก่ การเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน การอบรมเลี้ยงดูแบบอิสลาม ระดับความรู้ด้านศาสนา ระดับการปฏิบัติศาสนกิจ และประเภทเกมที่ชอบเล่น (เกษตรชัย และหิมา และ ดลมนรรัตน์ บากา, 2554)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้นทำให้คณะผู้วิจัยมีความสนใจที่ต้องศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยศึกษาเฉพาะพฤติกรรมรุนแรงทั่วไปตามธรรมชาติของเยาวชน ซึ่งการศึกษาดังนี้จะเป็นประโยชน์แก่บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายเพื่อใช้ในการป้องกัน ให้ความช่วยเหลือ และหาแนวทางแก้ไขปัญหาเยาวชนที่มีพฤติกรรมรุนแรงทั้งในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้และในภูมิภาคอื่น ๆ ของประเทศ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาสาเหตุ วิธีการ และผลของการมีพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
- 2) เพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงของเยาวชนที่มีพฤติกรรมรุนแรงในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งเป็นการศึกษากับเยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมรุนแรงทั่วไปตามธรรมชาติของเยาวชน ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก่อความไม่สงบในพื้นที่แต่อย่างใด โดยเน้นศึกษาใน 2 ประเด็นหลัก คือ

1. การแสดงพฤติกรรมที่รุนแรงที่สุด
 - 1.1 สาเหตุของการมีพฤติกรรมที่รุนแรงที่สุด
 - 1.2 การใช้อาวุธ/เครื่องทุ่นแรง
 - 1.3 ผลที่เกิดขึ้นกับคู่กรณี
 - 1.4 ผลของผู้กระทำ
2. สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรง
 - 2.1 ประสบการณ์การเห็นพ่อแม่ตบตีกัน

- 2.2 ประสบการณ์ความรุนแรงจากสื่อภาพยนตร์
- 2.3 ประสบการณ์ความรุนแรงจากการเล่นเกม
- 2.4 ประสบการณ์จากการถูกล่วงโทษอย่างรุนแรง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีทางชีววิทยา (Biological Theories)

ทฤษฎีนี้ถือว่าความต้อยกว่าของพันธุกรรมเป็นเหตุให้เกิดอาชญากรรมได้ แนวทฤษฎีนี้มีสาระสำคัญ คือ (วารุณี ฐิตินิธิ, 2532)

1) ความผิดปกติของต่อมไร้ท่อ Endocrinology โดยเสนอว่าเมื่อระดับฮอร์โมนของเพศชายหรือเพศหญิงเกิดความไม่สมดุล คือ สูงกว่าปกติจะมีผลทำให้เกิดพฤติกรรมบางอย่าง เช่น ในเพศชายถ้าพบว่ามีฮอร์โมนแอนโดรเจน (Androgen) มากเกินปกติมีผลทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวและมีพฤติกรรมรุนแรงขึ้น

2) ความผิดปกติในช่วงตั้งครรภ์ ทำให้เด็กที่คลอดมามีสภาพเป็นคนปัญญาอ่อนหรือเกิดสมองพิการ ซึ่งมีผลทำให้เด็กถูกล่วงไปกระทำผิดได้ง่ายหรือทำให้เด็กไม่สามารถเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางสังคมได้

3) การถ่ายทอดพันธุกรรม โดยเสนอว่าการกระทำผิดอาจสืบเนื่องมาจากถ่ายทอดทางสายโลหิตได้

4) ความผิดปกติของโครโมโซมมีผลทำให้บุคคลกระทำความผิด เช่น เพศชายบางคนที่มีโครโมโซมที่เป็น XYY หรือที่เรียกว่า Klinufeler's Syndrom จะมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรงและมีทัศนคติต่อต้านสังคมสูง

5) ความสัมพันธ์ระหว่างสรีระร่างกายกับอารมณ์ความรู้สึกและพฤติกรรม ซึ่งแบ่งลักษณะความสัมพันธ์ ดังนี้

5.1) พวกที่มีรูปร่างอ้วน เตี้ย เป็นพวกที่มีอารมณ์สนุกสนาน เป็นคนเจ้าสำราญ มีเพื่อนฝูงมาก และเข้าสังคมได้เก่งกว่าคนลักษณะอื่น

5.2) พวกที่มีลักษณะผอมสูง เป็นพวกที่มีนิสัยชอบเก็บตัวเงียบขรึม ไม่ชอบแสดงออก มีความสุขุมรอบคอบ ชอบอยู่คนเดียว ตกใจง่าย ขี้กลัว และเป็นคนหวาดระแวงผู้อื่น

5.3) พวกที่มีร่างกายลำสันบึกบึน มีลักษณะเป็นนักกีฬา มีความว่องไวคล่องแคล่ว และมีลักษณะก้าวร้าวรุนแรงบางโอกาส

ทฤษฎีทางจิตวิทยา (Psychological Theories)

เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงความบกพร่องทางจิตใจโดยถือว่าเยาวชนที่กระทำผิดเป็นผู้ที่บกพร่องทางจิตใจ ได้แก่ ความขัดแย้งทางจิต และความแปรปรวนที่ถูกเก็บกดไว้ ดังนั้น การกระทำผิดจึงเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง que แสดงถึงการขัดเซยหรือทางออก ดังเช่นทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (Freud, 1961) ที่ได้เสนอโครงสร้างทฤษฎีบุคลิกภาพของมนุษย์ว่ามี 3 อย่าง คือ

1) Id เป็นองค์ประกอบทางด้านชีววิทยา ซึ่งรวมถึงสัญชาตญาณ Id ถูกปกครองโดยหลักของความถึงพอใจ Id หนไม่ได้ต่อสภาพความอึดอัดของความเครียด ดังนั้น ถ้าร่างกายมีความต้องการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นความหิวกระหาย หรือความต้องการทางเพศ Id จะตอบสนองความพึงพอใจนั้นทันทีโดยไม่คำนึงถึงความจริงใด ๆ

2) Ego เป็นองค์ประกอบด้านจิต เกิดขึ้นเมื่อชีวิตจำเป็นต้องติดต่อกับโลกความเป็นจริงอย่างเหมาะสม Ego เป็นสภาพตัวกลางที่จะปรับให้เกิดความสมดุลระหว่างแรงกดดันของ Id และแรงกดดันของความเป็นจริงภายนอก เพื่อให้บุคคลเป็นที่ยอมรับทางสังคม Ego ถูกชี้นำ โดยหลักของความเป็นจริง

3) Super Ego เป็นองค์ประกอบด้านมโนธรรมทางสังคมเป็นระบบสุดท้ายของบุคลิกภาพที่เกิดขึ้นเป็นตัวแทนของอุดมคติ Super Ego ที่มีวุฒิภาวะจะเรียกร้องให้ Ego เกิดขึ้นเมื่อเด็กมีพฤติกรรมไปในทางเดียวกันกับที่สังคมคาดหวังไว้ Super Ego ที่มีวุฒิภาวะจะเรียกร้องให้ Ego ต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งความสมบูรณ์แบบและควบคุมการกระตุ้นของ Id โดยเฉพาะที่เป็นเรื่องของความก้าวร้าว

องค์ประกอบทั้งสามประการนี้ได้แยกออกจากกันแต่จะทำงานร่วมกันตลอดเวลา เช่น Id จะหาความพึงพอใจตอบสนองความต้องการ Super Ego เป็นตัวกำหนดกฎเกณฑ์ทางศีลธรรมและทางสังคมห้ามไว้โดยมี Ego เป็นตัวประนีประนอมให้เกิดความสมดุลทางพฤติกรรม

ในช่วงวัยรุ่นนี้บุคคลจะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านฮอร์โมนและสภาพทางจิตอย่างมาก ทำให้เกิดความไม่สมดุลขององค์ประกอบของบุคลิกภาพทั้ง 3 โดยกำเนิดการต่อสู้ระหว่าง Id และ Ego โดยที่ Id อยู่ในสภาพที่เข้มแข็ง ในขณะที่ Ego ค่อนข้างอ่อนแอ การต่อสู้ระหว่างความขัดแย้งในช่วงวัยรุ่นนี้สะท้อนออกมาในลักษณะที่อยากมีอิสระแต่กลัวความโดดเดี่ยว อยากมีความรับผิดชอบแต่มีความกังวลว่าจะไม่สามารถทำได้ และจะมีความทุกข์ทรมานและมีความคับข้องใจในข้อห้ามทางสังคมและการควบคุมจากภายใน จากการต่อสู้เพื่อความสะดวกของบุคลิกภาพนี้ ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไม่แน่นอน รวมทั้งอาจมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานทางสังคม

ทฤษฎีทางสังคมวิทยา (Sociological Theories)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่าเยาวชนกระทำความผิดอันเนื่องจากสาเหตุทางโครงสร้างของสังคมและกระบวนการทางสังคม อันเป็นกระบวนการการเรียนรู้พฤติกรรมของมนุษย์ด้วยกัน (สุพัตรา สุภาพ, 2531) ทฤษฎีหลัก ๆ ทางสังคมวิทยาที่ใช้อธิบายถึงการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ควรกล่าวถึงคือ

ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subculture Theories)

ทฤษฎีนี้เสนอว่า เมื่อมีการพิจารณาสาเหตุการกระทำผิดจำเป็นต้องวิเคราะห์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างบรรทัดฐานและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ (อรรถพร ชูบำรุง, 2527)

1) ความขัดแย้งทางวัฒนธรรมปฐมภูมิ ได้แก่ ความขัดแย้งที่เกิดจากการที่วัฒนธรรมสองวัฒนธรรมที่แตกต่างกันมาพบกัน เช่น คนซึ่งอยู่ในประเทศหนึ่งวัฒนธรรมค่านิยมอย่างหนึ่งอพยพไปอยู่ในอีกประเทศหนึ่ง และไปทำตามวัฒนธรรมเดิมของตน ในขณะที่วัฒนธรรมนั้นขัดแย้งกับกฎหมายของสังคมใหม่ทำให้บุคคลนั้นกลายเป็นผู้กระทำความผิดไป

2) ความขัดแย้งทางวัฒนธรรมขั้นทุติยภูมิ การเปลี่ยนแปลงทางสังคมก่อให้เกิดความแตกต่างของคนในสังคมนั้นขึ้นมากขึ้น ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาความแตกต่างทางวัฒนธรรมของคนแต่ละกลุ่มในสังคม ถ้าวัฒนธรรมของคนกลุ่มใดไปขัดแย้งกับบรรทัดฐานหลักของสังคม คนในกลุ่มที่ยึดมั่นปฏิบัติตามค่านิยมของตนก็จะกลายเป็นผู้กระทำความผิดไป ดังนั้น อาจมองได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของสังคมเกษตรกรรมไปสู่สังคมอุตสาหกรรมก่อให้เกิดการแบ่งงานกันมากขึ้น วัยรุ่นต้องเข้าโรงเรียนกลายเป็นกลุ่มชนย่อยกลุ่มหนึ่ง (ในสังคมเกษตรวัยรุ่นทำงานในครัวเรือนมีวิถีชีวิตกลมกลืนกับผู้ใหญ่) ซึ่งนำไปสู่การสร้างค่านิยมของกลุ่มตนขณะที่การกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นการกระทำความผิดตามบรรทัดฐานทางสังคม ลักษณะเช่นนี้อาจมองว่าการกระทำผิดของวัยรุ่นเกิดจากความขัดแย้งของวัฒนธรรมรองและวัฒนธรรมหลักของสังคมได้

เดอร์ไคม์ (Durkhiem, 1971) ได้กล่าวถึงสังคมว่ามี 2 ลักษณะ คือ สังคมปฐมภูมิและสังคมทุติยภูมิ โดยสังคมแบบแรกมีความสัมพันธ์แบบเนื้อสนธิ มีความแตกต่างกันน้อย มีลักษณะการดำเนินชีวิตไปในทางเดียวกัน ส่วนแบบที่สองเป็นลักษณะแบบตัวใครตัวมันมีความผูกพันกันน้อย สลับซับซ้อนมาก ทำให้สังคมขาดระเบียบเสมือนเป็นโรค เรียกว่า “สภาพพยาธิ” นอกจากนี้ เดอร์ไคม์ (Durkhiem) ยังกล่าวว่าอาชญากรรมถือเป็นสภาพปกติและเป็นกิจกรรมของสังคม การปราบปรามจะทำได้โดยการลงโทษ สังคมใดมีวิธีการพัฒนาการลงโทษอาชญากรรมจะน้อยลงและอาชญากรรมจะมีประโยชน์ เนื่องจากทำให้เกิดความกระตือรือร้นในการรักษากฎเกณฑ์ต่าง ๆ ให้เข้มแข็งมากขึ้น โดยเสนอคำว่า “อโนมี” ว่าเป็นสภาพสังคมที่ขาดบรรทัดฐาน และใช้คำนี้อธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยที่สภาพอนีมินี้จะนำไปสู่อาชญากรรม

ทฤษฎีการสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential Association Theory)

ทฤษฎีนี้มีความเชื่อว่า พฤติกรรมการกระทำผิดหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผลมาจากสิ่งที่ได้รับจากการเรียนรู้ ซึ่งเกิดจากการปฏิสังสรรค์และการติดต่อกับกลุ่มปฏุมภูมิ เช่น ครอบครัว และกลุ่มเพื่อนเล่น เป็นต้น ซึ่งเป็นรากฐานของการเรียนรู้พฤติกรรมการกระทำผิด กลวิธีในการกระทำผิด และเป็นทิศทางเฉพาะของแรงจูงใจ แรงผลักดัน การให้เหตุผล และทัศนคติของการกระทำผิด ซึ่งแสดงออกมาในรูปความเชื่อที่มีต่อทบทวนคดีของกฎระเบียบหรือไม่มีความเชื่อต่อกฎระเบียบนั้น ในบางสังคมอาจจะพบว่าบุคคลหนึ่ง ๆ อาจจะอยู่ท่ามกลางบุคคลซึ่งมองกฎระเบียบว่าเป็นสิ่งที่ควรเคารพปฏิบัติตาม แต่บางคนก็ถูกห้อมล้อมด้วยบุคคลที่มองว่ากฎระเบียบน่าจะละเมิด เพราะฉะนั้นในสังคมใหญ่ ๆ จะมีบุคคลอยู่ 2 ประเภท คือ บุคคลที่อยู่ท่ามกลางพลเมืองดี และบุคคลที่อยู่ท่ามกลางบุคคลที่กระทำผิดกฎระเบียบสังคม

การที่บุคคลกระทำผิด เพราะได้ยึดถือนิยามส่งเสริมการละเมิดกฎหมายมากกว่านิยามต่อต้านการละเมิดกฎ ส่วนนี้เป็นหลักสำคัญของทฤษฎีการสมาคมที่แตกต่างกัน ถ้าบุคคลมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดบ่อย ๆ และอยู่ในช่วงเวลานาน ๆ โอกาสที่บุคคลจะกระทำผิดไปด้วยก็มีมาก พฤติกรรมที่ละเมิดกฎและพฤติกรรมที่ต่อต้านการละเมิดกฎ มีกระบวนการเรียนรู้เหมือนกลไกการเรียนรู้ทั่ว ๆ ไป แต่แตกต่างกันที่ “เนื้อหา” ความหมาย คือ กลไกของกระบวนการเรียนรู้เหมือนกันหมด เช่น การเรียนรู้เป็นคนที่มีประสิทธิภาพหรือไม่มีประสิทธิภาพ การเรียนรู้เป็นผู้กระทำผิดหรือการเรียนรู้เป็นคนดี ทฤษฎีการเรียนรู้จะเหมือนกัน แต่ผลที่ตามมาคือ เมื่อบุคคลเรียนรู้การกระทำผิดและประเมินว่ามันดีก็จะละเมิดบรรทัดฐาน โดยทั่วไปของสังคม และพฤติกรรมการกระทำผิดเป็นการแสดงออกถึงความต้องการหรือค่านิยมทั่วไป แต่พฤติกรรมการกระทำผิดไม่สามารถอธิบายได้จากความต้องการหรือค่านิยมโดยทั่วไปนั้น เพราะพฤติกรรมปกติก็แสดงออกซึ่งความต้องการและค่านิยมอย่างเดียวกัน แต่วิธีการที่จะได้มาตามความต้องการนั้นแตกต่างกัน (Sutherland and Cressey, 1987)

ดังนั้น ทฤษฎีนี้มุ่งไปที่การเรียนรู้ที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อบุคคล โดยเฉพาะบุคคลที่มีความใกล้ชิดสนิทสนม และมีความผูกพันทางจิตใจ เมื่อเด็กนักเรียนได้คบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนฝูงที่เคยมีประสบการณ์หรือเคยมีพฤติกรรมรุนแรงมากก็จะรับเอาพฤติกรรมดังกล่าวติดตัว และเมื่อเข้าสู่สถานการณ์ที่มีการแสดงพฤติกรรมรุนแรงก็จะเข้าร่วมในสถานการณ์นั้น

แนวคิดของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ได้ให้ความหมายของ ความรุนแรงในครอบครัว ว่าหมายถึง การกระทำใด ๆ โดยมุ่งประสงค์ให้เกิดอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพ หรือกระทำโดยเจตนาในลักษณะที่น่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพของบุคคลในครอบครัว หรือบังคับหรือใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมให้บุคคล

ในครอบครัวต้องทำการ ไม่ทำการ หรือยอมรับการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดโดยมิชอบ แต่ไม่รวมถึงการกระทำโดยประมาท

ผู้ที่มีพฤติกรรมรุนแรงในครอบครัวต้องต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับดังที่ระบุไว้ในมาตรา 4 และผู้ที่พบเห็นการกระทำความรุนแรงในครอบครัวต้องมีการแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยวาจา เป็นหนังสือ ทางโทรศัพท์ วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการอื่นใดดังที่ระบุไว้ในมาตรา 5-6 นอกจากนี้ ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวยังได้รับการฟื้นฟู บำบัดรักษา คุ้มครองประพฤติ ทำทัณฑ์บน ดังที่ระบุไว้ในมาตรา 12 และที่สำคัญยังมีเปิดโอกาสให้มีการประนีประนอมหรือยอมความกันได้ เพื่อสร้างความสงบสุข และการอยู่ร่วมกันในครอบครัวให้ปรองดองกันและปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างกันเองเป็นสำคัญ ดังที่ระบุไว้ในมาตรา 15-16

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

ได้แก่ เยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 60 คน (โดยการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับเยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงจากผู้นำท้องถิ่นหรือผู้นำศาสนาในแต่ละพื้นที่)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกตามแนวทางการสัมภาษณ์ ซึ่งคณะผู้วิจัยเก็บข้อมูลร่วมกับนักวิจัยผู้ช่วยในพื้นที่ที่มีประสบการณ์การเก็บข้อมูลมาแล้วหลายเรื่อง และมีการอบรมนักวิจัยผู้ช่วยก่อนเก็บข้อมูลเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเก็บข้อมูลและข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ให้ตรงกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เบื้องต้นด้วยการจัดหมวดหมู่ตามวัตถุประสงค์ จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ด้วยหลักตรรกเทียบเคียงแนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยควบคู่บริบท โดยอาศัยข้อมูลสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ การหาความถี่ ค่าเฉลี่ย และร้อยละมาประกอบเพื่อความชัดเจนและสมบูรณ์ในการวิเคราะห์และการสรุปผลข้อมูล

ผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัยครั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 63.3) นับถือศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 68.3) และมีอายุต่ำกว่า 19 ปีขึ้นไปมากที่สุด (ร้อยละ 31.7) รองลงมาอายุ 18 ปี

(ร้อยละ 26.7) ต่ำกว่าอายุ 17 ปี (ร้อยละ 23.3) และอายุ 17 ปี (ร้อยละ 18.3) ตามลำดับ

บิดาของผู้ให้ข้อมูลหลักมีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือเทียบเท่ามากที่สุด (ร้อยละ 43.3) รองลงมามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า (ร้อยละ 35.0) และปริญญาตรีขึ้นไป (ร้อยละ 21.7) ตามลำดับ และมารดาที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือเทียบเท่ามากที่สุด (ร้อยละ 46.7) รองลงมามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า (ร้อยละ 36.7) และปริญญาตรีขึ้นไป (ร้อยละ 16.7) ตามลำดับ

สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพของบิดามารดาปรากฏว่า บิดามีอาชีพเกษตรกรมากที่สุด (ร้อยละ 28.3) รองลงมามีอาชีพช่าง (ร้อยละ 23.3) รับจ้าง/ลูกจ้าง (ร้อยละ 20.0) ค้าขาย (ร้อยละ 15.0) รับราชการ (ร้อยละ 8.3) และอื่น ๆ (ร้อยละ 5.0) ตามลำดับ ในขณะที่มารดามีอาชีพเกษตรกรมากที่สุด (ร้อยละ 28.3) รองลงมามีอาชีพค้าขาย (ร้อยละ 23.3) รับราชการ (ร้อยละ 15.0) รับจ้าง/ลูกจ้าง (ร้อยละ 13.3) ช่าง (ร้อยละ 11.7) และอื่น ๆ (ร้อยละ 10.0) ตามลำดับ

ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวนร้อยละ 36.7 มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท มากที่สุด รองลงมามีรายได้ 5,001-12,000 บาท (ร้อยละ 31.6) มีรายได้ 12,001-20,000 บาท (ร้อยละ 21.7) และ 20,001 บาทขึ้นไป (ร้อยละ 10.0) ตามลำดับ และส่วนใหญ่มีพ่อแม่แยกกันอยู่ หรือหย่าร้างหรือม่าย (ร้อยละ 65.0)

การแสดงผลพฤติกรรมที่รุนแรงที่สุด

ตารางที่ 1: การแสดงผลพฤติกรรมที่รุนแรงที่สุด

พฤติกรรมที่รุนแรงที่สุด	จำนวน	ร้อยละ
สาเหตุ		
ถูกดูถูกเหยียดหยาม	17	28.3
ต้องการแก้แค้น	13	21.7
ถูกแย่งแฟน	11	18.3
วางอำนาจ/หมั่นไส้	10	16.7
ทะเลาะ/มีปากเสียงกัน	9	15.0
อาวุธ/เครื่องทุ่นแรง		
ไม้หน้าสาม/ท่อนไม้	19	31.7
มีด/สะปาด้า	14	23.3
มีด/สะปาด้า	12	20.0
ท่อเหล็ก/ปากกา	9	15.0
สนับมือ	6	10.0
ไม่ได้ใช้อาวุธ		

ตารางที่ 1: การแสดงพฤติกรรมที่รุนแรงที่สุด (ต่อ)

พฤติกรรมที่รุนแรงที่สุด	จำนวน	ร้อยละ
ผลที่เกิดขึ้นกับคู่กรณี		
เข้าโรงพยาบาล/อาการสาหัส	24	40.0
นอนหยอดน้ำเกลือที่บ้าน	16	26.7
หัวแตก/ฟกช้ำ	11	18.3
พิการ	6	10.0
เสียชีวิต	3	5.0
ผลที่เกิดขึ้นกับตนเอง		
หนีไปต่างจังหวัด/มาเลเซีย	18	30.0
ยอมความ	15	25.0
อยู่ในสถานพินิจเด็กและเยาวชน	12	20.0
บาดเจ็บและคู่กรณีไม่เอาเรื่อง	8	13.3
เพื่อนเสียชีวิต	5	8.3
เพื่อนพิการ	2	3.3

จากตารางที่ 1 พบว่า การมีพฤติกรรมที่รุนแรงที่สุดมีสาเหตุมาจากการถูกดูถูกเหยียดหยามมากที่สุด (ร้อยละ 28.3) รองลงมาสาเหตุมาจากการต้องการแก้แค้น (ร้อยละ 21.7) ถูกแย่งแฟน (ร้อยละ 18.3) วางอำนาจบาตรใหญ่หรือหมั่นไส้ (ร้อยละ 16.7) และทะเลาะหรือมีปากเสียงกัน (ร้อยละ 15.0) ตามลำดับ และในการมีพฤติกรรมที่รุนแรงใช้ไม้หน้าสามหรือท่อนไม้เป็นอาวุธมากที่สุด (ร้อยละ 31.7) รองลงมาใช้มีดหรือส่ปาด้าเป็นอาวุธ (ร้อยละ 23.3) ใช้ท่อเหล็กหรือปากกา (ร้อยละ 18.3) ใช้สนับมือ (ร้อยละ 10.0) และไม่ได้ใช้อาวุธหรือเครื่องมือรุนแรง (ร้อยละ 10.0) ตามลำดับ

สำหรับผลที่เกิดขึ้นกับคู่กรณี พบว่า คู่กรณีต้องเข้าโรงพยาบาลหรืออาการสาหัสมากที่สุด (ร้อยละ 40.0) รองลงมาต้องนอนหยอดน้ำเกลือที่บ้าน (ร้อยละ 26.7) หัวแตกหรือฟกช้ำ (ร้อยละ 18.3) พิการ (ร้อยละ 10.0) และเสียชีวิต (ร้อยละ 5.0) ตามลำดับ ในขณะที่ผู้ก่อเหตุต้องหนีไปต่างจังหวัดหรือประเทศมาเลเซียมากที่สุด (ร้อยละ 30.0) รองลงมาการยอมความกัน (ร้อยละ 25.0) ต้องอยู่ในสถานพินิจเด็กและเยาวชน (ร้อยละ 20.0) ได้รับบาดเจ็บและคู่กรณีไม่เอาเรื่อง (ร้อยละ 13.3) เพื่อนเสียชีวิต (ร้อยละ 8.3) และเพื่อนพิการ (ร้อยละ 3.3) ตามลำดับ

ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของเยาวชนข้างล่างนี้

“มีเพื่อนในห้องเรียนเดียวกันโทรศัพท์มาตำและดูถูกเหยียดหยามว่าเป็นคนอ้อล่อ ไม่เจียมเนื้อเจียมตัว หน้าตาเหมือนเปรด ไม่ตักน้ำใส่กะโหลกจะโกกดูเงา และไปแอบรักผู้ชายที่ไม่รัก ซึ่งทำให้ดิฉันโมโหมาก จึงได้พูดตอบไปว่าถ้าแน่จริงมาต่อหน้าซิ ตำทางโทรศัพท์ก็เป็นพวกขี้ขลาดตาขาว ดีแต่ว่าคนอื่นไม่มองตัวเองบ้างเลย หลังจากนั้นเขาก็นัดดิฉันมาเจอกันที่หน้าสวนสาธารณะเวลา 6 โมงเย็น และดิฉันก็โทรไปบอกเพื่อน ๆ ในกลุ่มให้มาด้วย ในขณะที่เขามาคนเดียว ซึ่งเมื่อเราเจอกันก็ไม่ได้พูดอะไรมาก ดิฉันกับเพื่อนก็รุมตะลุมบอนทันที จนทำให้เขาสะบัดสะบอม และนอนหยอดน้ำเกลือเป็นเดือน ส่วนดิฉันถูกแจ้งความแต่ยอมความกันในที่สุด”

(นางสาว ก อายุ 23 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 3 เมษายน 2551)

“ผมถูกเจ้าของร้านขายของชำในชุมชนเดียวกันกล่าวดูถูกเหยียดหยามจนอับอาย เช่น กล่าวว่าเป็นไอ้ขี้เมา เป็นไอ้ขี้ยา และเป็นคนไม่เจียมเนื้อเจียมตัว เป็นต้น และแสดงอาการรังเกียจเมื่อเข้าไปซื้อของในร้าน และยังคงกล่าวหาว่าผมไปจีบลูกสาวของแก นอกจากนี้ ยังชอบพูดนินทาเรื่องของผมให้ชาวบ้านที่มาซื้อของในร้านฟัง จนทำให้เกิดความแค้นขึ้นมา จึงชักชวนเพื่อน 2 คน ไปปล้นจี๋เงิน แต่กลับล้นขีดขึ้น ผมจึงเอาמידแทงที่ท้อง 3-4 ครั้ง แล้วคว้าเงิน 5,500 บาท และผมต้องหนีไปประเทศมาเลเซีย”

(นาย ข อายุ 17 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 20 มีนาคม 2551)

“เคยแอบดักทำร้ายร่างกายเพื่อนผู้ชายที่เป็นกะเทยในหมู่บ้านเดียวกัน เพราะแค้นที่ถูกด่าและต่อว่ากระแนะกระแหนทุกวันว่าเป็นคนไม่รักนวลสงวนตัว คบผู้ชายไม่ซื่อหน้า และมักนำเรื่องดังกล่าวไปเล่าให้คนอื่นฟัง จนทำให้ดิฉันต้องชวนเพื่อนอีก 3 คนนำท่อเหล็กแอบทุบตีทำร้ายร่างกายจนตกคูน้ำข้างบ้าน หัวแตก ฟกช้ำ เป็นแผลถลอกไปทั้งตัว และในที่สุดเป็นฟกการ อัมพาต ส่วนดิฉันถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย”

(นางสาว ค อายุ 18 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 26 มีนาคม 2551)

“เพื่อน 3 คนถูกวัยรุ่นต่างถิ่นไล่ฟันด้วยมีดสะปาด้าจนถูกหามส่งห้องไอซียู แล้วชักชวนเพื่อน 12 คนไปแค้นค้ำกลางสายฝน โดยเอามีดสะปาด้า เหล็กชุดฉาบ ไม้หน้าสาม และปืนปากกาซ่อนไว้ในร่ม ซึ่งในวันนั้นเป็นช่วงเทศกาลอาหารของจังหวัด เมื่อพบคู่อริ 6 คน เพื่อนทุกคนก็ถืออาวุธวิ่งไล่ฟัน ทุบตี และแทง จนทำให้คู่อริถูกแทงล้มลงกองบนพื้น 2 คน และถูกฟาดด้วยไม้หน้าสามจนเลือดสาด 4 คน หลังจากนั้นก็ขับรถจักรยานยนต์หนีไปยังต่างจังหวัดหลายปี”

(นาย ง อายุ 20 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 18 มีนาคม 2551)

“หมู่บ้านของผมกับหมู่บ้านใกล้เคียงเป็นคู่อริกันมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตายาย ครั้งหนึ่งผมได้ร่วมกับเพื่อนเพื่อไปรุมทำร้ายร่างกายลูกชายผู้ใหญ่บ้านและเพื่อน ๆ ของเขาโดยใช้สับมือและไม้หน้าสามที่กำลังมาเที่ยวงานเทศกาลผลไม้ประจำปีของอำเภอ แล้วผมกับเพื่อน ๆ ก็หนีไปทำงานที่กรุงเทพฯ”

(นาย จ อายุ 19 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 28 มีนาคม 2551)

“เจ้าของร้านขายเฟอร์นิเจอร์ได้แจ้งความว่าผมขโมยเงินของเขาหนึ่งแสนบาท และมีการพูดกระจายบอกชาวบ้านปากต่อปาก ทำให้ผมรู้สึกอับอายและโกรธแค้นมากที่สุด ทั้ง ๆ ที่ผมไม่รู้เรื่องดังกล่าวและไม่ได้ขโมยเงินของเขาเลย ซึ่งวันที่เขาให้รายละเอียดกับตำรวจ ผมอยู่ต่างจังหวัดซึ่งผมก็มีพยานแวดล้อมมากมาย จนกระทั่งตำรวจปล่อยตัวผมไป แต่เจ้าของร้านขายเฟอร์นิเจอร์ยังไม่เลิก มีการพูดกระจายข่าวไปเรื่อย ๆ ทุกวันว่าผมเป็นไอ้หัวขโมยปากแข็ง มีเส้นมีสาย กฎหมายทำอะไรไม่ได้ อีกทั้งมักพูดตำหนิต่อถึงพ่อแม่ ผมเลยตัดสินใจแค้นแค้น โดยการเอาไม้หน้าสามเข้าไปหลังร้านในช่วงเย็นที่ร้านใกล้จะปิด แล้วตีจนหัวแตกและสลบคาพื้น และวันรุ่งขึ้นก็มีตำรวจมาจับผมที่บ้านในที่สุดผมต้องอยู่ในสถานพินิจเด็กและเยาวชน”

(นาย ข อายุ 19 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 18 เมษายน 2551)

“เคยยกพวกไปตบตีและชกต่อยกับวัยรุ่นในละแวกหมู่บ้านใกล้เคียงที่มาจีบสาวในหมู่บ้านเริ่มแรกเกิดขึ้นจากการสบตากันอย่างไม่ลดละแล้วเริ่มมีคำถามขึ้นมาว่า “มองอะไร หาเรื่องหรือ” ซึ่งเพื่อนในกลุ่มก็เลยตอบว่า “แล้วมีเรื่องให้หาไหม กำลังค้นไม้ค้นมืออยู่พอดี” หลังจากนั้นทั้งสองฝ่ายต่างก็รุมตะลุมบอนกันอย่างเมามันจนได้รับบาดเจ็บจนถึงขั้นเลือดแดงยางออกทั้งสองฝ่าย”

(นาย ข อายุ 16 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 16 มีนาคม 2551)

“ตั้งแต่พ่อแม่ผมเสียชีวิตตั้งแต่ผมยังเล็ก ผมก็ต้องอาศัยอยู่กับยายที่มีอาชีพเลี้ยงเป็ดเลี้ยงไก่ และผมต้องมีเรื่องทะเลาะเป็นประจำกับหญิงม่ายปากร้ายข้างบ้านเกี่ยวกับแมวของเขามากินลูกไก่ของยายผมและเรื่องที่ไปขี้หน้าบ้านของเขา และครั้งหนึ่งมีการทะเลาะอย่างรุนแรงจนถึงขั้นลงไม้ลงมือกัน โดยเขาเริ่มตบหน้าผมอย่างแรงหลายครั้ง และผมก็ได้ตอบเขาโดยการหยิบท่อนไม้ใหญ่ริมทางฟาดลงบนหลัง หัว แขน และขาของเขา 10 กว่าครั้ง จนในที่สุดเพื่อนบ้านมาห้ามปรามกัน”

(นาย ค อายุ 24 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 29 มีนาคม 2551)

“มีนักเรียนชายจากโรงเรียนบริเวณใกล้เคียงแห่งหนึ่งเข้ามาจีบแฟนของผม ทำให้ผมโมโหมากจึงนัดกันมาคุยหลังโรงเรียน แต่ตกลงกันไม่ได้ อีกทั้งทำให้บันดาลโทสะจึงโทรเรียกเพื่อนอีก 4 คนมารุมทำร้ายจนต้องเข้าโรงพยาบาล”

(นาย ค อายุ 17 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 1 เมษายน 2551)

“เมื่อตอนที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีเรื่องทะเลาะตบตีกับเพื่อนผู้หญิงเพราะแย่งแฟนกัน จนถึงขั้นต้องนอนโทรรมที่บ้าน ใบหน้าบวมปูด และไปตรวจสมองที่โรงพยาบาล ส่วนดิฉันต้องนอนโทรรมอยู่ที่บ้านเช่นกัน”

(นางสาว ญ อายุ 19 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 16 มีนาคม 2551)

“ผมมีแฟนเป็นนักศึกษาพยาบาลที่อยู่หมู่บ้านใกล้กัน เธออาศัยอยู่ในหอพักของวิทยาลัย ทำให้เราไม่ค่อยได้เจอกัน ส่วนใหญ่จะพูดคุยกันทางโทรศัพท์ ต่อมาพ่อแม่ของแฟนผมทราบเรื่องของเราและไม่เห็นด้วยกับการคบหาของเรา จึงมีการคลุมถุงชนกับคนในหมู่บ้านเดียวกันที่แอบจีบแฟนผมมานานแล้วและมักจะมาหาแฟนผมทุกครั้งที่เรากลับบ้าน จนทำให้พ่อแม่ชอบพอกับผู้ชายคนนั้นมาก แต่แฟนของผมปฏิเสธและเล่าเรื่องทั้งหมดให้ผมฟัง ผมจึงตัดสินใจไปหาชายคนนั้นและพูดเจรจากับเขานานสองนาน แต่เขาไม่สนใจและยังยืนยันจะแต่งงานกับแฟนผม จนทำให้ผมโมโหและโกรธเขามาก ผมจึงเอาไม้หน้าสามแอบดักทุบหัวเขาอย่างแรงมากจนเลือดสาดหน้าแล้วเสียชีวิตในเวลาต่อมา ส่วนผมก็ต้องได้รับกรรมตามกฎหมาย”

(นาย ฎ อายุ 25 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 11 เมษายน 2551)

“บ้านอยู่ใกล้กับอุทยานแห่งชาติที่มีน้ำตกสวยงาม ซึ่งมีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวมากมาย และผมกับเพื่อนได้รวมกลุ่มกันมาอยู่ที่น้ำตกเป็นประจำ โดยมักวางก้าม มักพูดถากถาง และทำทายนักท่องเที่ยวเสมอ ครั้งหนึ่งเกิดเจอลูกม้วยรุ่นที่มีการพูดประชดประชันได้ตอบ จนมีการขกต่อยและทุบตีด้วยไม้ที่หามาได้บริเวณนั้น ทำให้กลุ่มม้วยรุ่นดังกล่าวถูกห้ามส่งโรงพยาบาล ส่วนผมหนีไปประเทศมาเลเซีย”

(นาย ต อายุ 21 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 21 มีนาคม 2551)

“มีรุ่นน้องในโรงเรียนเดียวกันมักทำตัวเท่ แต่งตัวดูดี มีราศี และมักวางเสน่ห์กับนักเรียนหญิงที่เป็นรุ่นน้อง รุ่นเดียวกัน และรุ่นพี่ ทำให้ผมและเพื่อน ๆ หมั่นไส้ที่รุ่นน้องทำตัวเกินหน้าเกินตาไม่เห็นหัวของรุ่นพี่อย่างพวกผม ผมจึงเข้าไปตักเตือนข่มขู่ แต่เขากลับตอบว่า “รู้ไหมว่าลูกใคร” ทำให้ผมและเพื่อน ๆ โกรธมากขึ้นจนกระทั่งตบตีและรุมทำร้ายร่างกายเขาจนได้รับบาดเจ็บสาหัส”

(นาย ต อายุ 21 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 21 มีนาคม 2551)

ประสบการณ์จากการเห็นพ่อแม่ตีกัน

ตารางที่ 2: ประสบการณ์จากการเห็นพ่อแม่ตีกัน

การเห็นพ่อแม่ตีกัน	จำนวน	ร้อยละ
เคยเห็นบ่อยครั้ง	29	48.3
เคยเห็นนาน ๆ ครั้ง	20	33.4
ไม่เคยเห็น	11	18.3

จากตารางที่ 2 พบว่า เยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงเคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกันบ่อยครั้งมากที่สุด (ร้อยละ 48.3) รองลงมาเคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกันนาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ 33.4) และไม่เคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน (ร้อยละ 18.3) ตามลำดับ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“พ่อกับแม่ก็จะทะเลาะตบตีกันเป็นประจำตั้งแต่ผมจำความได้ ส่วนใหญ่จะทะเลาะเรื่องการใช้เงินตัวและฟุ่มเฟือยของพ่อและการเลี้ยงลูกไม่ดีของแม่ และทำให้ผมรู้สึกสลดใจ หดหู่ เครียด สงสารแม่ที่ถูกพ่อตบตี และอยากจะระบายความเครียด”

(นาย ข อายุ 17 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 20 มีนาคม 2551)

“พ่อแม่ก็จะทะเลาะตบตีกันบ่อยมาก ส่วนใหญ่จะทะเลาะเรื่องลูก เพราะพ่อเป็นคนเอาใจลูกมาก ไม่ค่อยว่าลูก ในกรณีที่ลูกทำตัวไม่ดีหรือทำผิดก็จะโทษแม่ว่าเลี้ยงลูกอย่างไรถึงเป็นอย่างนี้ ในขณะที่แม่ก็โทษว่าลูกทำตัวเอง แม่อบรมสั่งสอนอย่างดีแล้ว สอนแล้วไม่รู้จำ จำเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา จนทำให้ผมเอือมระอา ขาขึ้นกับเหตุการณ์ดังกล่าวจนคิดว่าเป็นเรื่องปกติ แต่ก็เจ็บใจตนเองเหมือนกันที่เป็นต้นเหตุทำให้พ่อแม่ต้องทะเลาะตบตีกัน”

(นาย ง อายุ 20 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 18 มีนาคม 2551)

“พ่อกับแม่จะทะเลาะกันบ่อยมาก บางครั้งพ่อก็มีการลงไม้ลงมือกับแม่ ทำให้แม่ต้องนั่งร้องไห้เป็นประจำ จนบางครั้งผมอยากจะเข้าไปช่วยแม่ อยากเข้าไปชกกับพ่อ แต่แม่ก็สั่งห้ามตลอดเวลาว่าลูกที่ดีทำอย่างนั้นไม่ได้ เป็นการเนรคุณพ่อ ซึ่งทำให้ผมต้องเครียดมากกับปัญหาการทะเลาะตบตีของพ่อแม่ และบางครั้งผมต้องหนีไปอยู่กับเพื่อนที่กระท่อม”

(นาย ข อายุ 19 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 18 เมษายน 2551)

“การทะเลาะตบตีระหว่างพ่อแม่ก็มีบ้างพอสมควร ซึ่งการทะเลาะทุกครั้งพ่อแม่ก็มักตบตีแม่เสมอ ทำให้แม่ต้องพาลูกและหอบเสื้อผ้ากลับไปอยู่บ้านยายเป็นประจำ และในที่สุดพ่อกับแม่ต้องแยกทางกันเพราะทนอยู่กันไม่ได้แล้ว แล้วทำให้ผมต้องอยู่กับพ่อ”

(นาย ค อายุ 18 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 30 เมษายน 2551)

“พ่อแม่ทะเลาะกันบ่อย และมักมีการทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันอยู่เสมอ บางครั้งมีการตบตี ขกต้อย คอก และเข่า เหมือนกับการชกมวยไทยคู่เอก และบางครั้งมีการใช้เครื่องทุ่นแรงในการทำร้ายร่างกาย เช่น ไม้ เก้าอี้ หม้อ กระตะ และไม้กวาด เป็นต้น จนทำให้ทั้งพ่อแม่ต้องสะบักสะบอมกันทั้งคู่ ซึ่งทั้งคู่เป็นคนไม่ยอมกันง่าย ๆ และในการทะเลาะจะยุติก็ต่อเมื่อมีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดหนีหรือขอยอม จนชาวบ้านรู้กันทั่ว ไม่มีใครกล้ายุ่ง และผมเองก็ต้องทนฟังและทนดูตั้งแต่เล็ก ๆ จนกระทั่งโต จนมีความรู้สึกเฉย ๆ แต่ก็เอือมระอา และสลดหดหู่เหมือนกัน”

(นาย บ อายุ 22 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 26 เมษายน 2551)

“การทะเลาะตบตีระหว่างพ่อแม่มีเป็นประจำ โดยเฉพาะในช่วงที่พ่อแม่ทะเลาะกลับมา มักจะหาเรื่องแม่เสมอ ส่วนใหญ่พ่อจะขอเงินแม่เพื่อไปดื่มเหล้าต่อ บางครั้งแม่ก็ให้ แต่บางครั้งแม่ก็ไม่ให้ เพราะต้องนำเงินไปใช้จ่ายในส่วนที่จำเป็น เช่น ค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำ ค่าไฟ และค่าอาหาร เป็นต้น แต่พ่อก็ไม่ฟังแล้วลงมือตบตีแม่อย่างรุนแรงแล้วนำเงินไปดื่มเหล้า”

(นาย ป อายุ 18 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 23 เมษายน 2551)

ประสบการณ์ความรุนแรงจากสื่อภาพยนตร์

ตารางที่ 3: ประสบการณ์ความรุนแรงจากสื่อภาพยนตร์

ภาพยนตร์ที่ชอบที่สุด	จำนวน	ร้อยละ
บู๊แอ็คชั่น ต่อสู้	41	68.3
ผจญภัย ลึกลับ	12	20.0
อกินินหาร	7	11.7

จากตารางที่ 3 พบว่า เยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงชอบรับชมภาพยนตร์ประเภทบู๊แอ็คชั่นและต่อสู้มากที่สุด (ร้อยละ 68.3) รองลงมาชอบรับชมภาพยนตร์ประเภทผจญภัยและลึกลับ (ร้อยละ 20.0) และชอบรับชมภาพยนตร์ประเภทอกินินหาร (ร้อยละ 11.7) ตามลำดับ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ผมขอขอบคุณตราเพียหรือเจ้าพ่อของฮ่องกงที่มีการยิงต่อสู้กันอย่างสนุกสนาน เช่น เรื่อง กุ่หวาใจ ตำรวจดัดตำรวจ และคมคน เป็นต้น และล่าสุดผมดูเรื่องลุยบ้าเดือด ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้ชีวิตของตำรวจที่มีสองฝ่าย คือ ฝ่ายแรกเป็นตำรวจที่ดีมีคุณธรรม กับอีกฝ่ายตำรวจที่ค้า ยาเสพติดและร่วมมือกับเจ้าพ่อมาเฟีย”

(นาย ข อายุ 17 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 20 มีนาคม 2551)

“ภาพยนตร์ที่ชอบดูส่วนใหญ่เป็นเรื่องบู๊ แอ็คชั่น ยิ่ง และเรื่องเจ้าพ่อมาเฟียยกพวกตีกัน ซึ่งดูแล้วเหมือนกับชีวิตของตนเอง โดยเฉพาะเรื่องที่พระเอกเป็นโจรขโมยด้วยวิธีการที่เหนือชั้น แล้วตำรวจจับไม่ได้ และเรื่องที่ประทับใจมากที่สุด คือ เรื่อง ITALIAN JOB และเรื่อง SHOOTING ซึ่งมี Mark Walberg เป็นพระเอกทั้งสองเรื่อง ส่วนหนังรักและหนังผีไม่ชอบดู และชอบดูหนังบู๊ มากกว่าดูแล้วได้อารมณ์”

(นาย ง อายุ 20 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 18 มีนาคม 2551)

“ขอบคุณภาพยนตร์ประเภทบู๊ต่อสู้อย่างดุเดือด หนังเกี่ยวกับเจ้าพ่อ โดยล่าสุดผมดูเรื่อง CHICAGO ที่มี Leonardo Dicaprio เป็นดารานำแสดง ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับแก๊งมาเฟียในอเมริกา และดูมา 5 รอบแล้วก็ยังไม่เบื่อ ยังอยากดูอีก จากหนังดังกล่าวทำให้ผมได้รู้เกี่ยวกับการเหยียดสีผิว ในอเมริกา มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นและแย่งผลประโยชน์ระหว่างเจ้าพ่อ และการขายยาเสพติด และอีกเรื่องที่ผมดูคือ AMERICAN HISTORY-X เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเหยียดสีผิวในอเมริกาเช่นกัน จากเรื่องนี้ทำให้ผมได้รู้ถึงการแต่งกายของวัยรุ่นฮิปปี้ฮิปปี้และการวางแผนโจมตีคูริ”

(นาย ช อายุ 19 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 18 เมษายน 2551)

“ขอบคุณหนังแอ็คชั่น บู๊ สงคราม และหนังที่มีฉากการต่อสู้กันอย่างดุเดือดเผ็ดมัน เพราะมีความรู้สึกต้องนั่งลุ้น สะใจ และอยากจะมีฝีมือในการต่อสู้ให้เก่งเหมือนกับพระเอก และจะนำเทคนิค วิธีการต่อสู้ไปใช้ฝึกฝนและนำไปใช้จริง และมีความฝันอยากจะเป็นให้เก่งและมีปืนเป็นของตนเอง”

(นาย ฉ อายุ 17 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 1 เมษายน 2551)

“ขอบคุณละครและภาพยนตร์เกี่ยวกับตำรวจกับผู้ร้าย และทหารสู้รบกัน เช่น สารวัตรเถื่อน อังกฤษ และทอง เป็นต้น ทำให้รู้สึกถึงวิธีการยิงปืน และการเลือกสถานที่ที่เหมาะสมในการยิง ซึ่งทุกครั้งก็ดูแล้วรู้สึกสะใจ และอยากจะเป็นตำรวจหรือทหาร”

(นาย ถ อายุ 18 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 30 เมษายน 2551)

“ส่วนใหญ่ผมจะดูภาพยนตร์แนวแอ็คชั่นที่มีการต่อสู้และยิงกันตลอดทั้งเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับเจ้าพ่อมาเฟียยิ่งชอบดูมาก ซึ่งเป็นเรื่องที่ระทึกน่าติดตามว่าสุดท้ายพระเอกจะเป็นอย่างไร จะตายหรือไม่ จะถูกจับหรือไม่ หรือสามารถหนีรอดได้ และเวลาที่พระเอกถูกซ้อมแล้วมีความรู้สึกแค้นแทนพระเอก จนบางครั้งจินตนาการว่าตนเองเป็นเพื่อนพระเอกที่เข้าไปช่วยพระเอกแล้วฆ่าพวกผู้ร้ายจนหมด และเมื่อดูหนังบางครั้งก็มีการเลียนแบบพฤติกรรมของนักแสดง เช่น เทคนิคการแทงโดยใช้มีดคัตเตอร์ แล้วเคยนำไปใช้เมื่อครั้งที่ม่ีเรื่องกับคู่อริเก่า โดยการแทงด้วยมีดคัตเตอร์ที่หน้าท้องคู่อริแล้วหักใบมีดคัตเตอร์เพื่อให้ค้างในท้อง เป็นต้น”

(นาย ท อายุ 20 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 22 พฤษภาคม 2551)

“ส่วนใหญ่ผมดูภาพยนตร์แอ็คชั่นที่มีการต่อสู้ สงคราม แ่งแย้งชิงดีชิงเด่น แย่งชิงผลประโยชน์ ค้ายาเสพติด และค้ายาอาวุธสงคราม โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้ระหว่างแก๊งต่าง ๆ ที่มีพระเอกที่ต่อสู้เก่ง ๆ กับผู้ร้ายเป็นสิบ ๆ ร้อย ๆ ดูแล้วทำให้รู้สึกว่าพระเอกเป็นฮีโร่ เท่ และจะได้เทคนิคและวิธีการต่อสู้ไปฝึกใช้”

(นาย ธ อายุ 18 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 20 พฤษภาคม 2551)

“ชอบดูหนังฮอลลีวูดเกี่ยวกับมาเฟียที่แย่งชิงผลประโยชน์ ค้ายาเสพติด และค้ายาอาวุธสงคราม โดยเฉพาะฉากที่มีการยกพวกตีกันระหว่างแก๊งต่าง ๆ มีฉากการชกต่อย ฟัน แทง และยิงกัน เพราะรู้สึกตื่นเต้นเร้าใจ รู้สึกว่าคนที่สามารถทำอย่างนั้นได้ต้องเป็นลูกผู้ชายที่ใจถึง เป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ และที่สำคัญดูแล้วทำให้ระบายความเครียด ความโกรธ ผ่อนคลาย และจินตนาการว่าเหมือนกับว่าเราเป็นพระเอกในหนังที่กำลังต่อสู้กับผู้ร้ายเป็นร้อย ๆ”

(นาย ป อายุ 18 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 23 เมษายน 2551)

ประสบการณ์ความรุนแรงจากการเล่นเกม

ตารางที่ 4: ประสบการณ์ความรุนแรงจากการเล่นเกม

เกมที่ชอบเล่นที่สุด	จำนวน	ร้อยละ
ต่อสู้ สงคราม รบยิง	48	80.0
ลับสมอง	8	13.3
กีฬา	4	6.7

จากตารางที่ 4 พบว่า เยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงชอบเล่นเกมประเภทต่อสู้ สงคราม และรบยิงมากที่สุด (ร้อยละ 80.0) รองลงมาชอบเล่นเกมลับสมอง (ร้อยละ 13.3) และชอบเล่นเกมประเภทกีฬา (ร้อยละ 6.7) ตามลำดับ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ดิฉันมักเล่นเกมดราagoonบอล (Dragon Ball) มากที่สุด ซึ่งเป็นเกมที่สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต และที่บ้านก็ใช้อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง 2 กิกะไบต์ ทำให้สามารถเล่นเกมได้อย่างเต็มที่ ซึ่งส่วนใหญ่จะเล่นเกมที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้ นอกจากนี้ดิฉันยังชอบเล่นเกมสตรีท ไฟต์เตอร์ (Street Fighter) โดยเลือกเล่นเป็นสาวชาวจีนและเลือกต่อสู้กับพวกนักต่อสู้ผู้ชายต่าง ๆ โดยตอนที่เล่นสามารถต่อสู้ได้อย่างเหนียวแน่น ทั้งเตะ ตบ ถีบ ชกต่อย และหลบหลีกคู่ต่อสู้ ทำให้ชนะได้ทุกคนเลย ซึ่งเมื่อเล่นบ่อย ๆ ทำให้ใส่ใจและจินตนาการว่าตนเองเป็นผู้หญิงที่มีวิชาการต่อสู้และป้องกันที่เก่งที่สุด แม้กระทั่งผู้ชายก็ไม่สามารถสู้ได้ และที่สำคัญเมื่อตอนอยู่โรงเรียนประถมดิฉันมักจะนำภาพการต่อสู้ในเกมมาเล่นสนุก ๆ กับเพื่อนผู้หญิงและเพื่อนผู้ชาย แต่เล่นไปเล่นมากลักลายเป็นการเล่นที่เพิ่มความรุนแรงเรื่อย ๆ จนทำให้เพื่อน ๆ ต้องได้รับบาดเจ็บ และในปัจจุบันดิฉันเคยนำวิธีการต่อสู้ในเกมมาเตะ ถีบ และชกต่อยกับเพื่อนผู้หญิงและเพื่อนผู้ชายในห้องมาแล้วหลายครั้ง”

(นางสาว ก อายุ 23 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 3 เมษายน 2551)

“ส่วนใหญ่เล่นเกมออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ตที่ร้านในตัวจังหวัด โดยชอบเล่นเกมประเภทที่มีการยิง ต่อสู้ และแนวสงครามในอวกาศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกมประเภทแนวสงครามในอวกาศที่มียานอวกาศและอาวุธที่ทันสมัยและแปลก ๆ เป็นเกมที่ยังสู้รบกับมนุษย์ต่างดาวที่มียานอวกาศมากมายหลายลำ ในขณะที่ผมมียานเพียงลำเดียว และเป็นเกมที่ผมยังอย่าง매มัน สะใจ และดุเดือดมากจนบางครั้งผมยังเก็บมาฝัน โดยฝันว่าผมเป็นนักรบอวกาศที่ไปสู้รบชนะกลับมา จนกลายเป็นฮีโร่และเป็นที่นับหน้าถือตาของคนทั่ว ๆ ไป และที่สำคัญทำให้ผมฝันอยากมีอาชีพเป็นทหารอวกาศ แต่ในทางเป็นจริงผมกลับตกงาน ไม่มีอาชีพที่แน่นอน”

(นาย ง อายุ 20 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 18 มีนาคม 2551)

“ชอบเล่นเกมประเภทขโมยของแล้วหนีการจับกุมของตำรวจ เมื่อตำรวจเข้ามาใกล้ก็ถีบรถจักรยานยนต์ของตำรวจ และเอาไม้ตีตำรวจให้ตกจากรถ ซึ่งทำให้รู้สึกสะใจสุด ๆ นอกจากนี้ ยังชอบเล่นเกมเกี่ยวกับสงครามแนวที่มีการยิง รบราฆ่าฟัน”

(นาย ข อายุ 16 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 16 มีนาคม 2551)

“ชอบเล่นเกมสงคราม รบราฆ่าฟัน ยิ่งกัน โดยเฉพาะการสู้รบในยานอวกาศ และเกมที่ชอบเป็นพิเศษ ได้แก่ Counter Stares ซึ่งเป็นเกมสงครามที่มีการช่มยิงคู่ต่อสู้ โดยมีการแอบยิงหลบอยู่ตามมุมตึก มีการช่มเลนส์เพื่อหาศัตรู เล็งไปที่หัวของศัตรูแล้วยิงเจาะกะโหลก ทำให้สนุกมากอย่างไม่รู้สึกตัว และที่สำคัญชอบเล่นเป็นฝ่ายอธรรมมากกว่าเป็นฝ่ายธรรมะ”

(นาย ง อายุ 20 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 18 มีนาคม 2551)

“ส่วนใหญ่จะเล่นเกมเกี่ยวกับสงครามแนวประวัติศาสตร์ที่มีการยิงและรบราฆ่าฟัน เพราะเกมที่สนุกสนามตื่นเต้นเร้าใจ และสนใจดีเมื่อสามารถเล่นชนะ นอกจากนี้ ทำให้เรารู้ถึงกลยุทธ์การสู้รบจากเกมที่เล่นอีกด้วย”

(นาย จ อายุ 19 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 28 มีนาคม 2551)

“ชอบเล่นเกมไฟมวกที่สุด เพราะเป็นการฝึกสมองและสนุกสนาน หลังจากนั้นไปเล่นไฟกับเพื่อน นอกจากนี้ ยังเล่นเกมเกี่ยวกับการต่อสู้ โดยเฉพาะเกมสตรีท ไฟเตอร์ (Street Fighter) และเคาน์เตอร์ สแตร์ (Counter Stares) ซึ่งเป็นเกมที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในกลุ่มคอเกมทั้งหลาย เมื่อเลิกจากการเล่นมักจะมีการแสดงท่าที่การต่อสู้ในเกมคนเดียวบ้าง (ชกต่อยลม) แสดงท่าที่กับเพื่อนรอบข้างบ้าง และบางครั้งเลยเถิดจนทำให้เพื่อนโกรธ จนต้องมีการชกต่อยกันจริง ๆ”

(นาย ข อายุ 19 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 18 เมษายน 2551)

“ส่วนใหญ่จะเล่นเกมประเภทสงครามและที่มีการต่อสู้กันอย่างดุเดือด เพราะทำให้เกิดแรงกระตุ้น ตื่นเต้น อยากทำอย่างนั้นบ้าง เป็นวิธีการที่สนใจดี ตาต่อตา ฟันต่อฟัน และที่สำคัญอยากจะมีฝีมือในการต่อสู้ให้เก่งเหมือนกับในเกม และจะนำเทคนิควิธีการต่อสู้ในเกมไปใช้ฝึกฝนและนำไปใช้จริง”

(นาย ฉ อายุ 17 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 1 เมษายน 2551)

“โดยส่วนใหญ่จะเล่นเกมมวยปล้ำ และเกม Street Fighter ซึ่งเป็นเกมแนวการต่อสู้ เมื่อเล่นทำให้เราอยากจะทำเช่นคู่ต่อสู้ให้ได้ และมีการอาวุธทุกรูปแบบเพื่อให้ชนะคู่ต่อสู้”

(นาย ต อายุ 21 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 21 มีนาคม 2551)

“ชอบเล่นเกมสงครามที่มีด่านซับซ้อน มีอาวุธมากมายหลากหลาย และคู่ต่อสู้ที่หลากหลายประเภท ทำให้ตื่นเต้นและสนใจ จนทำให้เราจินตนาการว่าเรากำลังอยู่ในเหตุการณ์นั้นจริง ๆ และมีการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวกับเพื่อนที่โรงเรียนบ่อยครั้ง”

(นาย ถ อายุ 18 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 30 เมษายน 2551)

ประสบการณ์จากการถูกลงโทษอย่างรุนแรง

ตารางที่ 5: ประสบการณ์จากการถูกลงโทษอย่างรุนแรง

การถูกลงโทษอย่างรุนแรง	จำนวน	ร้อยละ
เคยถูกบ่อยครั้ง	23	38.3
เคยถูกนาน ๆ ครั้ง	21	35.0
ไม่เคยถูก	16	26.7

จากตารางที่ 5 พบว่า เยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงเคยถูกลงโทษอย่างรุนแรงบ่อยครั้งมากที่สุด (ร้อยละ 38.3) รองลงมาเคยถูกลงโทษอย่างรุนแรงนาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ 35.0) และไม่เคยถูกลงโทษอย่างรุนแรง (ร้อยละ 26.7) ตามลำดับ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ดิฉันเคยถูกพ่อแม่ทำโทษเสมอ ซึ่งบางครั้งก็ยอมรับว่าทำผิดจริง เช่น ลืมหุงข้าว ลืมทำกับข้าว ลืมทำงานบ้าน และไม่ดูแลน้อง เป็นต้น และบางครั้งก็ถูกลงโทษโดยไม่ทราบสาเหตุที่แท้จริงว่าเป็นเพราะอะไร ซึ่งตอนเด็กเล็ก ๆ นั้นส่วนใหญ่จะถูกทำโทษโดยการเฆี่ยนตีด้วยไม้ไผ่และไม้กวาด และเมื่อโตขึ้นมานิดหนึ่งก็จะถูกทำโทษโดยการตบ ตะ และขว้างสิ่งของใส่ และในปัจจุบันก็ยังถูกทำโทษอยู่เช่นเดิม โดยส่วนใหญ่จะถูกทำโทษโดยการมัดกับเสาบ้านแล้วถูกเฆี่ยนตี ซึ่งทำให้จำฝังใจและเจ็บใจเสมอกับเหตุการณ์ดังกล่าว”

(นางสาว ค อายุ 18 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 26 มีนาคม 2551)

“เคยถูกพ่อแม่ทำโทษอย่างรุนแรงประมาณ 5 ครั้ง เพราะขโมยเงิน ทอง และทรัพย์สินมีค่าของพ่อแม่ พี่น้อง และญาติ ๆ เพื่อนำเงินไปซื้อยาเสพติด นอกจากนี้ เคยถูกทำโทษที่ไม่ค่อยรุนแรงก็นับครั้งไม่ถ้วน ในการทำโทษอย่างรุนแรงทั้ง 5 ครั้งผมจะถูกล่ามโซ่ขังในห้องเป็นอาทิตย์ ๆ แล้วพ่อก็มาซักถามเหมือนกับตำรวจสอบสวนผู้ร้าย ถ้าผมไม่ยอมรับก็จะถูกพ่อตบตีและเฆี่ยนตีอย่างแรง เพราะผมเป็นคนปากแข็งครับ ไม่ยอมรับผิดง่าย ๆ เลยถูกพ่อเฆี่ยนตีเป็นอาทิตย์ ๆ ซึ่งบางครั้งผมก็ยอมรับผิด บางครั้งก็มีหลักฐาน มีพยานรู้เห็น และบางครั้งผมก็ไม่ยอมรับผิด”

(นาย ง อายุ 20 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 18 มีนาคม 2551)

“ผมเคยถูกแม่และพี่ชายทำโทษอย่างรุนแรงสม่ำเสมอ เพราะผมเป็นเด็กเกเรชอบรังแกและหาเรื่องชาวบ้านไปทั่ว รวมทั้งชอบขโมยทรัพย์สินของชาวบ้านเพื่อนำเงินไปเสพยา โดยส่วนใหญ่แม่จะเฆี่ยนตีด้วยไม้ชนิดต่าง ๆ ส่วนพี่ชายจะเตะ ขกต่อย ตบตี”

(นาย จ อายุ 19 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 28 มีนาคม 2551)

“พ่อเคยลงโทษผมอย่างรุนแรงหลายครั้ง ครั้งที่จำได้ดีที่สุดคือในครั้งที่ครูที่โรงเรียนมาบอก พ่อแม่ของผมว่าผมขโมยเงินครูที่โรงเรียนจำนวนหลายพันบาท จนทำให้พ่อแม่ต้องอับอายขายหน้า และทำให้พ่อโกรธมากและตีผมอย่างแรงอย่างไม่มีหยิ่งมือจนทำให้ผมนอนสลบหมดสติ และมีเพื่อนบ้านเข้ามาห้ามเพราะสงสาร และปัจจุบันผมก็มีแผลเป็นติดตัว”

(นาย ข อายุ 19 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 18 เมษายน 2551)

“ผมเคยถูกลงโทษอย่างรุนแรงหนึ่งครั้งในชีวิต คือ ครั้งที่ผมไม่มีเรื่องชกต่อยกับลูกกำนัน เกี่ยวกับการเคลียร์กันไม่ได้ในเรื่องที่ลูกกำนันมาจับแพน ทำให้ผมบันดาลโทสะจึงโทรเรียกเพื่อนอีก 4 คนมารุมทำร้ายจนลูกกำนันต้องเข้าโรงพยาบาล ซึ่งในครั้งนั้นกำนันมาต่อว่าพ่อแม่ผมที่บ้านและจะจับผมเข้าคุกให้ได้ แต่แม่ผมไปหาผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่กำนันให้ความเคารพนับถือเข้ามาเจรจา จ่ายค่าเสียหาย เรื่องก็จบลงได้ดี แต่พ่อแม่โกรธผมมาก ท่านเลยตีผม และห้ามไม่ให้ออกนอกบ้าน 1 เดือน”

(นาย ฉ อายุ 17 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 1 เมษายน 2551)

“เคยถูกพ่อเขียนด้วยไม้แขวนเสื้อ เพราะไม่ไปเรียนทั้งโรงเรียนสามัญ โรงเรียนตาดีกา และเรียนอัลกุรอานตอนกลางคืน ส่วนใหญ่ผมจะถูกพ่อตี ส่วนแม่นั้นส่วนใหญ่จะด่ามากกว่าตี”

(นาย ถ อายุ 18 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 30 เมษายน 2551)

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวคณะผู้วิจัยมีประเด็นสำคัญที่จะอภิปรายผลอยู่ 3 ประเด็น คือ

1) เยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 48.3) เคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะ ตบตีกันบ่อยครั้ง และเยาวชนอีกหนึ่งในสาม (ร้อยละ 33.4) เคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกันนาน ๆ ครั้ง ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ครอบครัวมีอิทธิพลมากต่อพฤติกรรมของเยาวชน กล่าวคือ การที่เยาวชนแสดงพฤติกรรมได้ออกมานั้นส่วนหนึ่งมาจากประสบการณ์ตรง ซึ่งเป็นพฤติกรรม การเลียนแบบที่เกิดจากการเรียนรู้พฤติกรรมจากบุคคลรอบข้างที่ใกล้ชิด ดังที่แบนดูรา (Bandura, 1986) และโคลโลโรซา (Colorosa, 2003) กล่าวว่า เด็กจะมีการเรียนรู้พฤติกรรมจากบุคคลรอบข้าง และมีการเลียนแบบพฤติกรรมตามที่ได้เรียนรู้มา โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลที่ตนให้ความเคารพนับถือ และมีความใกล้ชิดสนิทสนม และสวานา พรพัฒน์กุล (2525) ศึกษาพบว่า ในช่วงแรกเด็กจะเลียนแบบ พฤติกรรมจากบุคคลที่ใกล้ชิดที่สุด คือ พ่อแม่ ซึ่งมีความหมายถึงผู้ปกครองและผู้เลี้ยงดูเด็กแทน พ่อแม่ด้วย

ดังนั้น การที่พ่อแม่มีการทะเลาะตบตีกันนั้นส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ของเยาวชนด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของसानิต รัตติญญ (2533) ที่กล่าวว่า นักเรียน

ที่มีพฤติกรรมรุนแรงมาจากครอบครัวที่มีการทะเลาะตบตีกัน นอกจากนี้ เยาวชนที่มีพฤติกรรมรุนแรงส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีความขัดแย้งกันสูงมาก (เบญจวรรณ สามสาลี, 2540; กอบโชค จวงษ์, 2541; นลอง สุขจันทร์, 2542) ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่เป็นแบบอย่างส่งผลต่อสภาพทางอารมณ์-จิตใจของเด็ก ซึ่งสามารถพัฒนาจนกลายเป็นปัญหาทางอารมณ์และในที่สุดทำให้เด็กมีพฤติกรรมรุนแรงในชีวิตประจำวัน (Espelage and Swearer, 2003) การที่เด็กได้เห็นความรุนแรงในครอบครัวหรือสังคม ซึ่งความรุนแรงในบ้านเป็นอันตรายและก่อให้เกิดความหวาดกลัวในเด็ก เขาต้องการบรรยากาศของบ้านที่อบอุ่นปลอดภัยโดยที่เขาไม่ต้องเติบโตมาพร้อมกับความกลัว เด็กที่เห็นความรุนแรงอาจจะไม่ใช่คนก้าวร้าวแต่จะเป็นผู้ที่แก้ปัญหาความขัดแย้งโดยใช้ความรุนแรง (สมชาย จักรพันธุ์, 2543; Brendtro and Long, 1995)

2) เยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 68.3) ชอบรับชมภาพยนตร์ประเภทบู๊แอ็คชั่นและต่อสู้มากที่สุด และเยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงสี่ในห้า (ร้อยละ 80.0) ชอบเล่นเกมประเภทต่อสู้ สงคราม และรบยิงมากที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสื่อโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และเกม โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเภทบู๊แอ็คชั่น ต่อสู้ การรบราฆ่าฟัน และสงครามนั้นเป็นปัจจัยสำคัญสำคัญประการหนึ่งส่งผลให้เยาวชนมีพฤติกรรมรุนแรง ซึ่งถือว่าเป็นอีกหนึ่งตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบพฤติกรรมที่มีผลต่อการเรียนรู้ โดยเป็นการเลียนแบบตัวแบบที่เด็กชอบที่พอใจหรือตัวแบบที่ตรงกับความสนใจ ดังที่แบนดูรา (Bandura, 1986) กล่าวว่า การมีตัวแบบภาพผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ วีดิทัศน์ จานภาพ ภาพยนตร์ คอมพิวเตอร์ และสื่อภาพอื่น ๆ นั้นนับวันจะมีอิทธิพลต่อมนุษย์มากขึ้น มนุษย์เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากมายทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมผ่านสื่อเหล่านี้ และสวนา พรพัฒน์กุล (2525) รายงานว่าเด็กจะมีการเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวแบบที่ตรงกับความสนใจ เช่น ตัวละคร ซึ่งเป็นตัวละครในนิยาย ในภาพยนตร์ โทรทัศน์ เป็นต้น ดังนั้น การที่เด็กได้รับชมภาพยนตร์ที่รุนแรงนั้นส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงของเยาวชนด้วยเช่นกัน

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของทะนงค์ สุขเกษม (2544) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมรุนแรงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับสื่อตัวแบบจริง สื่อภาพยนตร์ สื่อหนังสือการ์ตูน และสื่อคอมพิวเตอร์ สมพรรัตน์ ขุนทิพย์ และคณะ (2553) ศึกษาพบว่า ระดับการเล่นกันเกมออนไลน์ที่มีเนื้อหารุนแรงสามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงของนักเรียนได้ นพดล กรรณิกา (2548) พบว่า การรับชมโทรทัศน์ที่มีความรุนแรงส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเด็กอายุ 3-12 ปี โดยการเลียนแบบท่าทางจากตัวการ์ตูน (เช่น แปลงร่าง กระโดดม้วนตัว เป็นต้น) การเลียนแบบจากตัวละครในเรื่องคำพูดที่ไม่เหมาะสม (เช่น ใช้คำด่า พูดจาก้าวร้าว เป็นต้น) และการเลียนแบบจากตัวละครในกิริยาท่าทางที่ก้าวร้าวรุนแรง (เช่น ขกตอย ตบตี ยิงปืน เป็นต้น) นอกจากนี้ การที่เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีความรุนแรงและการรับชมสื่อที่มีความรุนแรงจะส่งผลให้เด็กแสดงพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (Perry, 2000; Dauvergne and Johnson, 2001; Baldry,

2003; Langhrichsen et al., 2004) และการกระทำผิดของวัยรุ่นส่วนหนึ่งเป็นการตามแบบอย่างที่เราเห็นในโทรทัศน์ ซึ่งภาพความรุนแรงกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจอยากที่จะทำตามแบบ ความอยากมีมากขึ้นเมื่อได้เห็นซ้ำ ๆ และเกิดการหาเหตุผลสนับสนุน หรือเกิดการยอมรับว่าความรุนแรงเป็นทางเลือกหนึ่งในการแก้ปัญหา (Remschmidt, 1993)

3) เยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าหนึ่งในสาม (ร้อยละ 38.3) เคยถูกลงโทษอย่างรุนแรงบ่อยครั้ง และร้อยละ 35.0 เคยถูกลงโทษอย่างรุนแรงนาน ๆ ครั้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการที่เด็กถูกลงโทษอย่างรุนแรงนั้นส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของเด็ก ทำให้มีการจดจำความเจ็บปวดหรือความปวดร้าว และมีความเคียดแค้น ถ้าหากได้รับการลงโทษบ่อยครั้งก็เปรียบเสมือนการสะสมความเจ็บปวดที่รอคอยเวลาการระบายอารมณ์หรือความเจ็บปวดนั้น จนในที่สุดเด็กก็แสดงพฤติกรรมรุนแรงกับบุคคลรอบข้าง และยังทำให้เด็กคิดว่าตนเองขาดความอบอุ่น พ่อแม่ไม่รัก พ่อแม่เกลียดชัง และขาดสัมพันธภาพที่ดีกับพ่อแม่ ดังที่เบรนต์ร็อง และ ลอง (Brendtro and Long, 1995) ศึกษา พบว่า เด็กที่ถูกลงโทษอย่างรุนแรงบ่อยครั้งทำให้เป็นคนที่ขาดความอบอุ่น ขาดความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ใหญ่ ขาดโอกาสรับค่านิยมที่ดีเข้าไปในใจของตน และทำให้เกิดความเครียดหรือความขัดแย้ง และมีผลเสียต่อสุขภาพจิตของเด็ก ถ้าเด็กมีความเครียดมากและเป็นเวลานาน มักจะเกิดอาการต่อต้านผู้ใหญ่และคิดว่าการจะทำให้ใครยอมรับนับถือต้องใช้กำลัง เมื่อมาถึงโรงเรียนก็พร้อมที่จะสอบตก รังแกเพื่อน ก้าวร้าว รุนแรง

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของประวิทย์ หลักบุญ (2528) ที่ศึกษา พบว่า เด็กที่บิดามารดาใช้วิธีการลงโทษโดยตรง และลงโทษทางร่างกายมากจะมีความก้าวร้าวรุนแรงทางกายต่อเพื่อน ผลจากการค้นพบครั้งนี้เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าการลงโทษอย่างรุนแรงเกินไปนั้นไม่ผลในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก แต่เป็นการทำให้เด็กมีการเก็บกดและยังเลียนแบบการแสดงถึงความก้าวร้าวจากผู้อื่นอีกด้วย สุรศักดิ์ หลาบมาลา (2538) กล่าวว่า เด็กที่เข้าร่วมกับแก๊งที่มีการแสดงพฤติกรรมความรุนแรงส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่แตกร้าง ขาดความอบอุ่น และมีการลงโทษอย่างรุนแรง พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2539) พบว่า ระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีการลงโทษลูกมีความสัมพันธ์กับระดับการยอมรับความรุนแรงและความก้าวร้าวรุนแรงของเยาวชน ชไมพร ทวีขศรี และคณะ (2542) รายงานว่าการที่บิดามีการดูดาเมียนต์ลูกนั้นเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อการกระทำรุนแรง และการกระทำความผิดในวัยรุ่น และแรมชมิทท์ (Remschmidt, 1993) พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีการลงโทษทางร่างกายบ่อยนั้นได้รับผลกระทบจากสื่อต่าง ๆ ในทางลบมากกว่า และมีโอกาสสูงที่จะเข้ากลุ่มเด็กที่มีปัญหาอันธพาล นอกจากนี้ เยาวชนที่มีพฤติกรรมรุนแรงส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีความขัดแย้งสูง มีการปล่อยปละละเลย ขาดความอบอุ่น และมีการลงโทษอย่างจริงจัง (ณัฐวดี ณ มโนรม, 2534; กัลยา มะโนนิค, 2538; เบญจวรรณ สามสาลี, 2540; กอบโชค จวงษ์, 2541; ฉลอง สุขจันทร์, 2542)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1) จากผลการวิจัย พบว่า เยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงส่วนใหญ่เคยถูกลงโทษอย่างรุนแรง ดังนั้น บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือช่วยเหลือให้พ่อแม่ผู้ปกครองตระหนักและเห็นความสำคัญและพยายามหลีกเลี่ยงการลงโทษลูกด้วยวิธีการที่รุนแรง และควรลงโทษลูกด้วยวิธีการอื่นที่สร้างสรรค์จะดีกว่า และควรมีการจัดอบรมสัมมนาแก่พ่อแม่ผู้ปกครองเพื่อสร้างความเข้าใจ สร้างเทคนิคการอดทนอดกลั้น เทคนิคการลงโทษลูกที่เหมาะสม และอื่น ๆ

2) จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า เยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงส่วนใหญ่เคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน ดังนั้น พ่อแม่ผู้ปกครองต้องมีความตระหนักและให้ความสำคัญกับความรู้สึกของบุตรหลาน และที่สำคัญพ่อแม่ต่างคนต่างต้องมีความอดทนอดกลั้น รู้จักให้อภัย และให้ความวางใจซึ่งกันและกัน เพื่อความเป็นสุขในครอบครัว นอกจากนี้ ญาติพี่น้อง รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็ต้องร่วมมือกันส่งเสริมการใช้ชีวิตครอบครัวเป็นสุข และต่อต้านการใช้กำลังความรุนแรงภายในครอบครัว

3) ผู้ที่พบเห็นหรือทราบการใช้ความรุนแรงในครอบครัวควรตระหนักและให้ความสำคัญกับปัญหาดังกล่าว และที่สำคัญถือเป็นหน้าที่ที่ควรแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550

4) การวิจัยนี้ พบว่า เยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงส่วนใหญ่ชอบรับชมภาพยนตร์ประเภทต่อสู้ปล้ำผจญภัย ดังนั้น พ่อแม่ผู้ปกครองควรให้คำแนะนำในการรับชมภาพยนตร์ คอยสังเกตพฤติกรรมอย่างใกล้ชิดและคอยเฝ้าเตือนตลอดเวลา รวมทั้งแนะนำให้รู้ถึงโทษหรืออันตรายที่จะเกิดขึ้น รวมทั้งหน่วยงานรัฐต้องมีการควบคุมการผลิภาพยนตร์หรือให้ภาพยนตร์ดังกล่าวอยู่ในช่วงกลางดึก และส่งเสริมให้มีแต่ภาพยนตร์สร้างสรรค์

5) รายงานในครั้งนี้นำเสนอให้เห็นว่าเยาวชนที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงส่วนใหญ่ชอบเล่นเกมประเภทต่อสู้ปล้ำผจญภัยสงคราม ดังนั้น พ่อแม่ผู้ปกครองต้องควบคุมการเล่นเกมที่รุนแรง ชี้แจงแนะนำถึงผลกระทบจากการเล่นเกม และส่งเสริมการเล่นเกมเบาสมอง เกมกีฬา และร่วมทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์อื่นกับบุตรหลาน นอกจากนี้ รัฐต้องมีการควบคุมร้านเกม ควบคุมการผลิตเกม และควบคุมการจำหน่ายเกม

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหรือประเด็นปัญหาที่ใกล้เคียงกันในพื้นที่เขตอื่น ๆ แล้วนำผลการศึกษาที่ได้มาเปรียบเทียบ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา กำหนดแนวนโยบาย

เกี่ยวกับเยาวชนต่อไป

2) ควรมีการศึกษาวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้ในพื้นที่เดียวกันหรือต่างพื้นที่กับกลุ่มตัวอย่างที่เฉพาะเจาะจง เช่น นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามระดับมัธยมศึกษา นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามระดับประถมศึกษา นักศึกษาอาชีวศึกษา นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค นักเรียนระดับมัธยมศึกษาของรัฐ และนักเรียนระดับประถมศึกษาของรัฐ เป็นต้น

3) ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน เช่น เยาวชนกับการคบเพื่อน เยาวชนกับการศึกษา เยาวชนกับยาเสพติด เยาวชนกับการปฏิบัติศาสนกิจ เยาวชนกับการทำงาน เยาวชนกับชุมชน และเยาวชนกับการย้ายถิ่น เป็นต้น

คำขอบคุณ

ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ได้สนับสนุนให้ทุนอุดหนุนการวิจัยในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2550). พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550. กรุงเทพฯ: กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- กอบโชค จวงศ์. (2541). การทำร้ายผู้อื่นของวัยรุ่นในภาคใต้. กรุงเทพฯ: กรมสุขภาพจิต.
- กัลยา มะโนนิก. (2538). พฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัวต่อการตอบสนองของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหิดล. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เกษตรชัย และหิมา และ ดลมนรจณ์ บากา. (2554) ปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. วารสารพัฒนบริหารศาสตร์. 51(3), 59-90.
- ฉลอง สุขจันทร์. (2542). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะกรณีปล้นทรัพย์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ขไมพร ทวิศรี, รังสรรค์ วรวงศ์ และชยันต์ธร ปทุมานนท์. (2542). ลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความรุนแรงและการกระทำผิดในวัยรุ่นและเยาวชน, วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย, 7(2), 101-112.
- ณัฐวดี ณ มโนรม. (2534). ปัจจัยทางด้านครอบครัวที่เป็นเหตุให้เกิดพฤติกรรมแปรปรวนในเด็ก: ศึกษาเฉพาะกรณีหน่วยจิตเวชเด็ก ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ โรงพยาบาลศิริราช. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- เดลินิวส์, หนังสือพิมพ์. (วันที่ 19 ธันวาคม 2548). เผยผลสำรวจเด็กไทยมัวอบายมุข นิยมสื่อบลามก-เซ็กซี่ 'ป้าอู' เร่งหาทางแก้, เดลินิวส์, หน้า 9.
- ทะนงค์ สุขเกษม. (2544). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การปฏิบัติตัวของเพื่อน และสื่อกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธวัชชัย เฟื่องพินิจ. (29 มกราคม 2549). ความรุนแรงแล้วเราจะโทษใครได้, *บ้านเมือง*, หน้า 15.
- นพดล กรรณิกา (2548). พฤติกรรมการติดเกมออนไลน์ในกลุ่มเด็กและเยาวชนไทย: กรณีศึกษาตัวอย่างประชาชนอายุ 12 ปีขึ้นไปที่พักอาศัยอยู่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล. กรุงเทพฯ: สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- เบญจวรรณ สามสาลี. (2540). บุคลิกภาพและภูมิหลังของครอบครัวของผู้ต้องหาคดีข่มขืน, *วารสารวิจัยทางการแพทย์พยาบาล*, 1(2), 156-166.
- ประวิทย์ หลักบุญ. (2528). *อิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อการใช้กลไกป้องกันตนเอง*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประเวศ วะสี. (2548). *ชีวิตกับเศรษฐกิจพอเพียง*. กรุงเทพฯ: รวมพลังสาธิตนักสังคมสัมพันธ์.
- ปัทมา ศิริเวช, สมบูรณ์ อินทรกำเนต, อาภา กฤตยานวัช, เพ็ญศรี ไชย, เนาวรัตน์ อุบลสถิตย์, และ รัชชิตา กลับรินทร์. (2541). สภาพครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย. *สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*. 43(3), 217-225.
- พรเพ็ญ เพชรสุศิริ. (2539). *การสำรวจเบื้องต้นของสถานการณ์ความรุนแรงในครอบครัวในกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ: คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ภัสราวดี สังข์เทพ. (2542). *การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายในเขตกรุงเทพมหานคร: ศึกษากรณีการทำร้ายร่างกาย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วารุณี ฐิริสินสิทธิ์. (2532). *การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน แนวคิดทางสังคมวิทยา*. กรุงเทพฯ: มปท.
- คมพรัตน์ ขุนทิพย์, กานดา จันทน์แย้ม, และชอลดา พันธุเสนา. (2553). ผลกระทบของการเล่นเกมออนไลน์ที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว: กรณีศึกษานักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. *วารสารศิลปศาสตร์*, 2(1), 61-74.
- สมชาย จักรพันธุ์. (2543). ความรุนแรงในสังคม: ลูกเราจะรอดไหม?, *หมอนมัสย*. 10, 75-77.
- สมาน ศรีโกศล. (2545). *การกระทำผิดของเยาวชน: ศึกษาเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สวนา พรพัฒน์กุล. (2525). *อิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อพัฒนาการทางด้านความคิดและการเรียนรู้ทางสังคมของเด็กไทย*. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

- สานิต รัตตัญญู. (2533). *การเปรียบเทียบโน้ภาพแห่งตนและสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามการรับรู้ของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวและไม่ก้าวร้าวในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานกลางโครงการวิจัยสิทธิชุมชนศึกษาภาคใต้. (2549). *ภาพรวมของปัญหาของภาคใต้ พ.ศ. 2549: ประเด็นปัญหาเด็ก เยาวชน สตรี*. สงขลา: มปท.
- สุพัตรา สุภาพ. (2531). *ปัญหาสังคม*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรศักดิ์ หลาบมาลา. (2538). ปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนและวิธีการป้องกัน. *วิทยากร*. 93(5), 6-8.
- สุวรรณา เรืองกาญจนเศรษฐ์. (2547). *ปัญหาสุขภาพวัยรุ่นใน กทม.: พฤติกรรมเสี่ยงและปัจจัยเสี่ยง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โสภณ สุภาพงษ์. (18 เมษายน 2548). อนาคตครอบครัวไทย ระเบิดเวลาจากผู้ใหญ่มอบให้เด็ก. *คมชัดลึก*, หน้า 12.
- อึ้งนพ ชูบำรุง. (2527). *ทฤษฎีอาชญาวิทยา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น: ความชุกและปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องในรายงานผลการวิจัยองค์การอนามัยโลกภายใต้แผนงาน *HEALTH PROTECTION AND PROMOTION*. กรุงเทพฯ: คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Baldry, A. C. (2003). Bullying in schools and exposure to domestic violence, *Child Abuse & Neglect*, 27, 713-732.
- Bandura, A. (1986). *Social Learning Theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice- Hall.
- Brendtro, L. & Long N. (1995). Breaking the cycle of Conict, *Educational Leadership*. 2, 52-56.
- Colorosa, B. (2003). *The bully, the bullied, and the bystander: From preschool to high school-how parents and teachers can break the cycle of violence*. New York: HarperCollins.
- Dauvergne, M., & Johnson, H. (2001). Children witnessing family violence. *Highlights Statistics Canada*, 21(6), 85-102.
- Durkheim, E. (1971). *Crime and Conformity*. New York: Macmillan Company.
- Espelage, D., & Swearer, S. (2003). Research on school bullying and victimization: What have we learned and where do we go from here?. *School Psychology Review*, 32(3), 365.
- Freud, S. (1961). *The Ego and The Id*. London: The Hogarth Press.

- Langhinrichsen-Rohling, J., Hankla, M., & Stromberg, C.D. (2004). The relationship behavior networks of young adults: A test of the intergenerational transmission of violence hypothesis. *Journal of Family Violence*, 19, 139-151.
- Perry, B.D. (2000). *Violence and childhood: How persisting fear can alter the developing child's brain*. Houston, TX: The Childhood Trauma Academy.
- Remschmidt, H. (1993). Cycle of Violence. *Deutsches Aerteblatt*. 39, 35-40.
- Rigby, K. (1996). *Bullying in schools: What to do about it*. Australian Council for Education Research Limited: Melbourne
- Sutherland, E. and Cressey, D.R. (1987). *Criminology*. 10thed., New York: Lippincott.